

Klokkan slær...

☆
KLOKKAN slær, tíðin fer,
ævin endaleys fyrri er;
lát okkum nýta tí hverja stund,
Harranum tæna av hjartans grund.
So skulu vit koma heim!

Agerbeck.
(Úr „Ungdómssangbókini“).

tað er ein átingarhátið, mett og
væl sett bamla tey nakað um
fríð á foldum, tey lata seg metta
við hálum, árhuðraða gamlan
hálm, sum tveitvir verður til
tey av hægri pollum.

Raðslan stóð í eygunum á
Annu; men Hálvdan helt áfram:
«Gleði tykkum, í dag er tykkum
ein frelsari föddur; vit skulu
gleða okkum, til hvat?» Hálvdan
leyt yvir á drongin í vogguni,
ið lá so góður og speldi við
jólansissuna. «Berast í heim,
koyst á Suðurlandið, pinast og
plágast við Íslands og Grønlands
strendur, hava heim og bústað,
har armóð og neyð kagar úr
hvørjum horni, fyrri so til endan
at sjólfstáð ein ódnardag út í
Atlantshavinum, fjart frá vinum
og kærum. Er nokur framtíð í tí?
Er nokur gleði í tí? Nei og
aftur nei, alt er lýgn uttan
náttúran. — — — Men Anna,
ein stjórna er sodd, er hon lík
henni, ið vísir vísuradarmonn-
unum frá Eysturlondum á
heimsins andiliga frelsara; som-
uleiðis skal hendan nýsædda
stjórna vísa okkum á heimsins
veraldarlíga frelsara. Anna, Anna,
fætar tú hettar.» Hálvdan hugdi
við gleðisbrós á konu síni. «Nei,
tú fatar tað ikki. Fyri 1900 árum
síðani vísir ein gyllt stjórna á
heimsins andiliga frelsara, ið
skuldi lyfta menniskjuni upp
úr andilugum trælkarum; fyri
o. u. hundráð árum síðani kom
ein reyð stjórna til sjóndar, ið
vísir á tann frelsara, ið skuldi
lyfta menniskjuni upp úr ver-
aldarlígu trælkan. Fyrr nú,
Anna, siggið og heva stjórnu. Eg
vil fylgja henni. Anna, fatar tú
hettar ikki.»

Anna svaraði við einum gleð-
isbrósi: «Eg fát lítið ella einki;
men eg eri glád, tí tú er gládur.»
«Anna, hettar eru tey gleðilig-
astu jólini, eg havi lívað, veg-
urin er funnin, bjørt skínur
stjórnan, ið vísir leiðina til
frælsi, javnaður og bróðurskap
á foldum, ein jólabóðskapur, ið
eg ikki havi hoyrt fyrr. Tað
kann skapast ein framtíð.»
Hálvdan leit yvir á barnið, ið
hann neyvan sá vegna oljutrot
á lampuni — hon var fínað,
meðan hann hevði tosað — men
hann helt áfram: «Og fyrst nú
fær bardagin fyrri frælsi og eydna
virði fyrri meg.» Lampan slókn-
aði. Ein kossur hoyrdist í
myrkrinum og so var kvírt.

Dagur steig úr eystri. Sólín
brandaði tey kavakloddu fjöll.
Krýndur var tindur á á lita.
Stjórnuhlógván fínaði. Dagurin
var í ferð við at vinna sigur
yvir náttina, ljósið yvir myrki-
num.

Klokkutónar ljóðaðu út um
bygðina, boðaði frá, at nú fóru
 dagar at leingast, nattu at
stýttast. Kendist tað eins og
boðan frá sameining menniskj-
ans við náttúrina.

Gjøgnum vindeygahjál Hálvdan
stavaði sólín á eina lilla bók,
ið lá á borinum. «Vísindarlígt
grundarlag javnaðarstevunnar»,
læs Anna, ið jóst gekk fram við
borðinum. Hon leit móti Hálvdan
og smíltist. Hann lá í fasta
svovni.

Str.

Tante Alvilda fra Amerika.

Af Aage Hermann.

DET SANG og det klang. Ikk-
over Mark og Vang, som skre-
vet staur, men ud over Baggardens
Brøsten. Det var Grovsmed Gun-
dersen, der hamrede paa det hvid-
glødende Stangjern og forvandlede
det til Hestesko. Naar han en Gange
imellem holdt inde, hvad han mezt
nodig gjorde, for atter at stikke Jer-
net i Essens spruttende Gløder hørte
man andre, men adskilligt mere
spæde Slag nede fra Skomager
Hansens Kælder. De maatte li-
de i det, saalange det varede, efter
at de selv havde indført denotte
Timers Arbejdsdag, som de paa
Valgdagen havde stemt for, at alle
Arbejdere skulde have. Hverken
Gundersen eller Hansens vilde be-
nytte sig af den Omstændighed, at
de var Mestre til at paaføre Ar-
bejderne en Smuds konkurrence. Det
er kun Storbønderne, der stemmer
paa deres eget Flask, sagde Skoma-
geren, og Grovsmeden gav ham Ret.
— Ellers ikke fordi det er saa gode
Tider, dem vi har nu, gnavede Grov-
smeden i Frokostpausen og tørrede
sig med det blaastrede Erme over
Panden.

— Nej, Automobilerne bruger in-
gen Hestesko, bifaldt Hansens og
skuttede sin Skomagerpukkel.

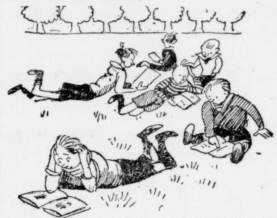
— Og du har jo ogsaa dit — og en
Kvinde kan du jo ikke gaa i Rette
med, tilføjede Gundersen og blev
haard i Mølet. Han var godt gal i
Hovedet paa sin Vens Vegne. Derfor
gengav han let spottende Skomage-
rens egne Ord om det vanskelige i
at gaa i Rette med en Kvinde.

Hansens sagde ingen Ting, for Gun-
dersen havde hørt ved hans omme
Punkt. Det omme Punkt var «Den
elektriske Alvildas» Hun var flyttet
ind i Blindgaden sammen med sin
Far — Jochumsen — for to Aar si-
den. Den elektriske Jochumsen var
død af spansk Syge og Lungbe-
tændelse, nogle Maaneder efter Til-
flytningen, og Gundersen havde den
Dag glædet sig oprigtigt over, at
Hansen blev fri for en Konkurrent
med Spejlglasrude lige ud til Gaden
og et elektrisk Blændværk af en Ma-
skine, som kunde ses ude fra Uhy-
ret havde trukket Kunderne væk fra
Skomager Hansens beskedne Værk-
sted og lige saa beskedne Kælderbut-
ik. Det var Tidens Aand, at Tose-
ne hellere gik til den elektriske
Jochumsen, hvor Arbejdet blev gjort
hurtigt, billigt og skidt, end til Han-
sen, hvor der ikke fandtes Gnist af
Electricitet, og hvor en Reparation
tog nejagtig den Tid, der krævedes
til en forsvarlig Udforelse, og skulde
betales med den Pris, — beskedne,
men rimelig, — som en forsvarligt
udført Reparation var værd. Men
Hansen blev ikke fri. Alvilda havde
arvet baade Butiken og Navnet.
Hun sad der inde ved Maskinen og
arbejdede fra Morgen til Aften og
stundom en god Bid af Natten med.
— Hvad skal man sige til det,
mumløse Hansen lidt efter Alvilda
skal da ogsaa leve, ved jeg. Og
noget Arbejde kan Maskinerne al-
tid gøre lige saa godt som Haanden.
Naal og sy et Overlæder f. Eks.,
Gundersen, det kan jeg saameget
ikke gøre bedre end hun, skønt jeg
har slidt mig en Pukkel til i Faget
for at lære det. — Kan du for Re-
sten sige mig, hvor alle Drengene er
henne i Dag. Jeg har ikke set en
eneste af dem hele Eftermiddagen.
Hansen vilde tydeligt nok hellere
tale om noget andet.

— De ligger ovre paa Fælleden
hele Flokken.

— Og ryger Cigaretter, de Ræve-
unger?

— Nej, mærkelig nok. Gerda fra
Ismejeriet var her inde i Gaarden
med Kolben til «Estrups», og hun
fortalte, at hele Klubboldklubben
ligger ved Brillerne og læser paa
Lektier («Estrups» var Grovsmed
Gundersens Hund).

— Hvad gør de? Skomageren
føjte selv, at han ligefrem maabede.
Læser de?

— Ja, jeg forstaaer det sgu heller
ikke, Hansen, men naar Gerda siger
det, maa det vel være sandt.

Sandt var det. Men Grunden til
det kunde de blot delvis udenfor-
staaende nu ikke vide noget om.
Sagen var at «Klubboldklubben»
som Blindgades Fodboldforening
endnu hed fra Tiden før Gun-
dersen havde foræret den Lederholden,
skulde have en rigtig Kamp med
Boldklubben «Danmarks» næste Dag.
«Danmarks», Drengene fra en Gade
helt oppe i den anden Ende af Bleg-
damsvej, var Udfordrer og havde
fastsat Tiden til Kl. 3 Eftermiddag,
lige en Time efter Skoletidens Ud-
løb. Det var af «Danmark» gjort med
velberaad Hu, fordi Flertallet af
Medlemmerne den Dag havde fri.
Deres Skole var under Reparation
efter Ildbrand i et Par Klasseværel-
ser. Hvis nu én eller flere af Klud-
spillerne, som gik i en anden Skole,
kom til at «sidde over» den Dag, vil-
de det betydeligt forøge «Danmarks»
Chancer. En Oversidder fra 2 til 3
kunde umuligt komme til at møde til Kam-
pen, som faktisk gjaldt Blegdams
Mesterskab. Knebet var nok
ikke helt fair, men Herregud!
Hvad fandt de ikke paa i England,
naar det gjaldt Cup-Finalen? «Dan-
marks» Hjemsted lå saa fjært fra
Blindgaden, at Kampen ikke var
længt fra at kunne betragtes som
international. Nogen Undskyldning
var der saaledes for det ganske ene-
staaende Paafund: at tage Geogra-
dien med paa Fælleden.

Heinrich Gundersen, der var Klud-
boldklubben's Formand, — en Stil-
ling man ganske naturligt gav ham
som Holdets bedste Spiller og som
den, hvis Far skenkede Klubben
Lederholden, — havde beordret den
tvungne Læsning Men Hansens Carl
var dens egentlige Leder, eftersom
han regnedes for det lyseste Hoved.

Det var den første Spire til et Ar-
bejderidrættens Oplysningsarbejde.
Sagde Skomager Hansens mange Aar
efter, men det tænkte Klubben's Med-
lemmer ikke paa i Øjeblikket. De-
res fælles Tanke kom til Orde, da
Gerdas Broder, Hannibal, saa op fra
Bogen og sagde ud i Fælledens land-
lige Sensommerluft:

— Bare vi nu ka' tæve dem!
Som en Troldmands Formel fik
de faa og smaa Ord alle Bøgerne til
at smække i. Rundt om den liggende
og siddende Klynge summede de
matte Myg, hvis Sæson var paa Slut-

ningen. Langt borte brølede en Ko
med overfyldt Yver. Skomagerens
lyshovede Carl forstod, at Drengene
fra Klubboldklubben vel havde
læst, men næppe forstaaet ret me-
get af det de læste. Alles Øjne havde
pligtsskyldigt været ved Bogen, men
alle Tanker gik ikke Pligstens. Men
Hjertets Vej til Kampen mod «Dan-
marks» Bedre blev det ikke af, at
dette Hjerte, hvis Veje Tankerne
fulgte, paa de fleste af dem allerede
sod i Fodboldbukserne. At Hannibal
blev den almindelige Nervøsitets
Talsmand, var ingen Tilfældighed
for han var den livrigste og den mest
nervøse af dem alle sammen. Uhel-
digvis ogsaa den, der før Kampda-
gen trængte mest til ikke blot at
læse paa sine Lektier, hvad han
havde prøvet paa en enkelt Gang
før, men til at lære dem, hvad han
endnu aldrig havde prøvet.

— Bare vi nu kan — begyndte
Hannibal igen og saa ud i den tom-
me Luft.

— Hold Mund og læs, afbrød Hein-
rich ham. Og saa læste Hannibal og
de andre igen.

*
I geografierer Baumgarten var
Pindagor af den gammeldags Type.
Det var ham en indre Tilfredsstil-
lelse, naar han i Lærdommens og
Retfærdighedens Navn kunde faa en
Dreng over Knebet og stribe Dreng-
nummen med et Spanskør. Den kom
til at ligne en Klubdragt af det, sag-
de Henry fra Skomagerkælder-n.
Det var en fast og god Vittighed
fordi den hurtigt fik en afstræffet
Synder, der ikke vidste, hvor Gual-
dalqvivir var at finde i Sydamerika,
til at le og glemme Smærterne. Naar
Sideranden hviskede: Na, fik du
saa Klubdragen paa Rumpen i
Stedet for over Hovedet? — maatte
den adspurgte lægge Hovedet ned
paa Blusearmet, for at Baumgarten
skulde tro, at han græd, medens han
i Virkeligheden fniseede. Meget værre
var det, naar Læreren fandt paa at
lade de uvidende sidde efter.

Da Baumgartens Time i Dag be-
gyndte, var Luften i Klasseværelset
ladet med Spænding. Alle Kamme-
rterne var lige bange for, at Hanni-
bal skulde blive hørt. Selv sad han
med et absolut aandsfraværende
Udtryk i Ansigtet, fordi han kun
tænkte paa Fodboldkampen, hvor
han skulde spille højre inner wing.
Dette Udtryk af ikke at vide, hvor
han var, og hvorfor har var der,
gjorde hele Stillingen endnu mindre
holdbar. For eller senere vilde
Baumgarten opdage det og lystent
slaa ned paa sit Offer.

De tre Fjerdedele af Timen var
gaaet godt. Men Baumgarten betrag-
tede fra sit Kateder Hannibal, hvis
Øjne stirrede gennem Væggen og
langt ud i den vide Verden uden at
se noget. Og pludselig spurgte han:

— Hannibal, hvor ligger Odessa?
— Paa Fælleden.

Hannibals Svar var faldet saa
hurtigt for Spørgsmaalet som al-
drig før. Men i samme Øjeblik var
hans Skæbne beseglet. Han skulde
straffes. Og alle Drengenes Ønsker,
Hannibals iberegnet, mødtes i det
fælles Haab, at Dommen maatte lyde
paa en «Klubdragt» og ikke paa Ef-
terstrafning.

— Er det paa Fælleden? spurgte
Lærer Baumgarten. Han legede med
sit Offer som Katten med en Mus.

— Ja, Klokken 3. Hannibal, det
lille Fjols, gik paa Limpinden uden
at blinke. Saa skal vi spille Fodbold
mod «Danmarks» nemlig.

Ordet Fælleden forlede ham til at
tro, at den anden delte hans Tan-
ker.

— Der kommer du ikke med.
Baumgarten nød sin Triumf til Bun-
den. For du skal sidde efter, skal
du.

*
Hannibal sad lammet og umæ-
lende. Han befandt sig i en af de
Situationer, hvor alle Veje ud er
lukkede. Ulykken overvældede ham
fuldstændig. Han sank sammen i
sit Toj. Maven blev sugende tom,
alle Knogler forvandlede til Brusk.
Fælleden, Fodbolden, Myggen, de
læsende Kammerater fra i Gaar, de

kæmpende Modstandere fra i Dag,
Klasseværelsets Landkort, en geo-
metrisk Tegning paa Tavlen, — det
hvirvledes alt sammen rundt for
hans indre Blik, kom og gik, og
midt i det hele saa han Lærer
Baumgartens i Strenghed forstøende
Ansigt. Baumgarten var hverken
ond eller god. Han var blot som de
ulykkelige Væsener, der skænker
deres Hjerte til noget, der intet
Hjerte har at give igen. Men alt det
vidste Hannibal ikke noget om. Han
vidste kun, at han ikke skulde «sille
med mod «Danmarks» i Dag om Fod-
boldmesterskabet for Blegdams.

Gangartimen var Dagens sidste.
De andre bevandede at nakke Tøse
Raser eller at stonne dem om under
Blusen. Alle delte de Hannibals
Sorg. Fortvivlelse og Raser. Fra
Fodboldbanen vidste de at han hav-
de et kvikt Hoved. Han var blot
saa beklageligt indrettet at han kun
kunde tænke paa en Ting af Gan-
gen. Og hans eneste Ting var Fod-
bolden paa Fælleden Lærer Baum-
garten, den frygtede og forhadte,
havde med et Slag kunne gøre sig
elsket og afholdt, blot ved at efter-
give Hannibal hans Straf. Maaske
havde han ingen Anelse derom,
maaske vilde han helst være fryg-
tet og forhadet.

Hannibal saa som en Gæst efter
Sommerferien, hver Gang. Deren
lukkede sig bag en af de fri Mænd
der forlod hans næsten livsvarige
Fængsel. Der var intet Haab. Om 55
Minutter skulde Kampen begynde.

Henry fra Skomagerkælder-n
græd, da, at han gik ned ad Gaden.
Han bandede ind imellem for at
Graaden ikke skulde gøre ham
umandig, men Taarerne var mere
milde end Ederne. Hans Broder Carl
arbejdede med at finde et xyskelt
«Øjenavn» til Lærer Baumgarten.
Heinrich, Grovsmeden, bare knytte-
de Hænderne.

— Hvad græder du for?

Det var en lys og venlig Stemme,
der spurgte. Henry læftede sit taare-
vandede Ansigt og saa paa den elek-
triske Alvilda. Hun var det mystiske
Væsen, der af Henrys og Carls Far
blev betegnet som en fæl Konkuren-
te, og af Gundersen som noget
endnu værre, men som Skomager
Hansens alligevel altid talte saa pænt
om.

— Hannibal skal sidde efter, sva-
rede Henry.

— Ja, og vi skal spille rigtig Kamp
med «Danmarks» Kl. 3, tilføjede Hein-
rich.

— Hannibal er vores bedste for-
ward, tilføjede Carl til Beretnin-
gens Fuldstændiggørelse.

Alvilda rynkede sin Opstopper-
næse ganske lidt. Hun vendte Blik-
ket mod Himlen et Øjeblik, derpaa
saa hun alter ned og spurgte saa:

— Hos hvem sidder han?

— Hos Baumgarten, det

— Fy, afbrød Alvilda. Fordi din

Fader er Grovsmed skal du ikke
være grovmundet. Og det var vist
noget meget groft, du var ved at
sige.

Mere blev der ikke sagt. Drengene
var paa Vej til Fælleden, Alvilda til
Skolen, hvor Hannibal sad efter.
Han havde den opslaaede Bog foran
sig. Han stirrede ufremvet paa
Ruslands Byer. Odessa spillede By-
kamp med St. Petersburg, Odessa
med Moskva. Hvis han skulde sidde
efter, til han fik lært den Lektie,
maatte han se at faa Bud hjem til
Ismejeriet efter sin Aftensmad og
sin Søng. Baumgarten sad oppe paa
Katederet og rettede Stille. Han un-
derviste nemlig ogsaa baade i Dansk
og Religion.

Bum. Bum. Det bankede paa De-
ren.

— Kom ind!

Den elektriske Alvilda traadte ind.
Baumgarten rejste sig og bukkede
bejogstret ved første Øjekast. Han
var Pebersvend af Nødvendighed.

— Er det Hr. Baumgarten? Al-
vilda talte med et næsten ameri-
kansk Tønfald.

— Ja.

— Jeg er Hannibals Tante fra
Amerika, sagde Alvilda. Vi er lige
kommet hertil, min Mand og jeg. Nu